

Sygnatura akt I C 2208/12

POSTANOWIENIE

Jelenia Góra, dnia 14-05-2013 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Siwek

Protokolant Marcin Szczypiński

po rozpoznaniu w dniu 14-05-2013 r. w Jeleniej Górze na rozprawie sprawy

z powództwa Banku (...) S.A. w W.

przeciwko B. C.

o zapłatę

postanawia:

I. umorzyć postępowanie,

II. zasądzić od pozwanej B. C. na rzecz strony powodowej Banku (...) S.A. w W. kwotę 1.517 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.200 złotych kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 kwietnia 2012 r. Bank (...) S.A. w W. domagał się zasądzenia od B. C. kwoty 7.504,19 zł wraz z umownymi odsetkami od dnia 06 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu swojego pozwu strona powodowa wskazała, iż przysługuje jej wobec pozwanej wymagalna wierzytelność pieniężna wynikająca z zawartej na piśmie umowy o kartę kredytową C. z dnia 09 września 2005 r. w kwocie 7.504,19 zł wraz z odsetkami umownymi ustalonymi w Regulaminie Kart Kredytowych C. za okres od dnia 05 maja 2010 r. do dnia 05 grudnia 2011 r.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 05 maja 2012 r., wydanym w sprawie VI Nc-e (...), Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie uwzględnił powództwo w całości.

Sprzeciw od powyższego orzeczenia złożyła pozwana B. C..

Wobec powyższego sprawa została przekazana do Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze.

Uzupełniając na wezwanie Sądu Rejonowego pozew strona powodowa oświadczyła, że wobec uiszczenia przez pozwaną należności w dniu 12 kwietnia 2012 r. ogranicza swoje powództwo do kosztów procesu w kwocie 1.517 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 kwietnia 2012 r. B. C. dokonała spłaty należności na rzecz Banku (...) S.A. w W. w kwocie 7.861,08 zł.

(Dowód: - dowód wpłaty z dnia 12.04.2012 r. k. 14)

Sąd zważył co następuje:

Na wstępie należało wskazać, iż tutejszy Sąd Rejonowy potraktował pismo strony powodowej z dnia 22 stycznia 2013 r. jako cofnięcie pozwu. Trudno było bowiem inaczej zinterpretować pismo w którym strona powodowa cofa w całości swoje powództwo co do roszczenia głównego wraz z odsetkami i wnosi jedynie o zasądzenie kosztów postępowania.

Biorąc to pod uwagę trzeba było zauważyć, iż zgodnie z art. 355 § 1 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Na mocy art. 203 § 1 i 4 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że cofnięcie pozwu jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Biorąc zatem pod uwagę, że strona powodowa cofnęła powództwo przed rozprawą, a w ocenie Sądu Rejonowego brak jest przesłanek do uznania cofnięcia pozwu za niedopuszczalne, należało orzec jak w pkt I postanowienia.

Odnosnie kosztów postępowania, to jak stanowi art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata lub radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata lub radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

Jak się wskazuje w orzecznictwie co do zasady cofnięcie pozwu oznacza przegranie sprawy.

Jednakże gdy cofnięcie pozwu jest konsekwencją zaspokojenia przez pozwanego wymagalnego w chwili wytoczenia powództwa roszczenia powoda, to w rozumieniu przepisów o kosztach procesu, pozwanego należy wówczas uznać za stronę przegrywającą sprawę (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., II CZ 208/11, Lex nr 1214570).

I dlatego kosztami procesu została obciążona pozwana.

W tym miejscu należało oczywiście zauważyć, że B. C. wniosła o umorzenie kosztów postępowania wskazując na swoją trudną sytuację finansową oraz nielojalne zachowanie pełnomocnika strony powodowej, który mimo zapewnienia o chęci ugodowego załatwienia sprawy, dzień przed spłatą należności wniósł pozew w postępowaniu elektronicznym.

Na mocy art. 102 k.p.c. wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

W związku z tym przepisem trzeba było wskazać, że do kręgu wypadków szczególnie uzasadnionych w rozumieniu art. 102 k.p.c. należą okoliczności zarówno związane z samym przebiegiem procesu, jak i leżące na zewnątrz. Przy czym sam stan majątkowy czy sytuacja finansowa nie stanowi okoliczności wyłącznie decydującej o zwolnieniu od kosztów procesu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2012 r., I CZ 34/12, Lex nr 1232459; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 sierpnia 2011 r., II CZ 51/11, Lex nr 949023).

Biorąc to pod uwagę należało zauważyć, że twierdzenia pozwanej odnośnie przesłanek do nieobciążania jej kosztami procesu były całkowicie gołosłowne.

Przede wszystkim bowiem pozwana nie wykazała swojej sytuacji finansowej. Tutejszy Sąd dysponował w tym zakresie jedynie jej twierdzeniami.

Również B. C. ograniczyła się jedynie do twierdzeń odnośnie prowadzonych z pełnomocnikiem strony powodowej rozmów i prób ugodowego załatwienia sprawy.

Okoliczności te w żaden sposób nie można było uznać za udowodnione, a nawet uprawdopodobnione.

I wprawdzie faktem było, że B. C. dzień po złożeniu pozwu uiściła całą należność. Ale to nie przesądzało z miejsca o zasadności jej zarzutów, odnośnie postępowania strony powodowej.

Należało zresztą zauważyć, że strona powodowa nie złożyła pozwu zaraz po dacie wymagalności roszczenia. Z wyciągu z ksiąg bankowych wynikało bowiem, że odsetki od należności głównej były naliczane od 05 maja 2010 r. To zaś oznaczało, że stan braku spłaty należności miał długotrwały charakter.

Dlatego, zdaniem tegoż Sądu, wniesienie pozwu w dniu 11 kwietnia 2012 r. nie można było uznać za nadużycie prawa ze strony powodowej.

I stąd też wniosek pozwanej o nieobciążanie jej kosztami procesu nie został przez Sąd Rejonowy uwzględniony.

Przechodząc zatem do wysokości tych kosztów, to w przypadku strony powodowej złożyły się na nie: opłata sądowa w wysokości 300 zł, opłata skarbową w wysokości 17 zł oraz wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w wysokości 1.200 zł (§ 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.)).